

FRA DET 29. BREV I RISALE-I NUR SAMLINGEN

LYSET I RAMADANEN

Dette værk består af ni punkter, som forklarer ni af Ramadanens mange visdomme.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ¹

FØRSTE PUNKT

Fasten i Ramadan-månedens er en af de vigtigste søjler og største symboler i Islam.² Denne faste i Ramadanen informerer om 1) Guds absolutte herredømme (*rububiyyah*), 2) menneskers kollektive og individuelle liv, 3) disciplinering af ens indre (*nafs*), og 4) lovprisning og taknemlighed overfor Gud for de velsignelser, Han skænker os.

Følgende er en af fastens mange visdomme, der vedrører **Guds absolutte herredømme** (*rububiyyah*):

Gud, Den Almægtige, har skabt jordens overflade som et kæmpe spisebord fyldt med forskellige velsignelser. Han udtrykker Sit fuldkomne herredømme og viser Sin nåde og barmhjertighed ved at bringe disse forskellige velsignelser på bordet fra uventede steder.³ Mennesker, der drukner i uopmærksomhed og kun fokuserer på verdens materielle aspekter, indser ikke sandheden af Guds absolutte herredømme eller glemmer den til tider. Derimod forvandler de troende sig til en struktureret hær under Ramadanen. Mens de modtager indbydelsen til at deltage i Den Begyndelsesløse Konges (*al Sultan ul Azali*) nærvær, venter de med forventning på aftenens signal om at bryde fasten. I samme ånd viser de en værdighed og hengiver sig til en dybtfølt tilbedelse af Den Mest Nådige (*al Rahman*). Hvordan kan man undlade at deltage i en så ophøjet tilbedelse?

¹ I Guds navn, Den Mest Nådige og Den Særdeles Barmhjertige. "I Ramadan-månedens blev Koranen nedsendt (første gang), som en retledning for menneskene, med tydelige tegn på retledningen og sondringen (mellem ret og uret)" (Surah al-Baqarah, 2:185)

² Bukhari, Iman 1. Muslim, Iman 21.

³ "Og forsørger fra et sted, som han ikke regner med" (Surah at-Talaq, 63:3)

ANDET PUNKT

Følgende er en af fastens mange visdomme under den hellige måned Ramadan, som vedrører **lovprisningen og taknemligheden af Gud** for de velsignelser, som Han skænker os:

Som tidligere nævnt i Risale-i Nur samlingen, er der en pris forbundet med den mad, vi får serveret fra kongens køkken. Forestil dig, at du er inviteret til et kongeligt måltid, hvor en tjener bringer dig maden. Det er nemt at takke tjeneren, der står foran dig, men det afgørende er at takke kongen, da det er ham, der har sørget for, at der er mad på bordet. På samme måde kræver Gud taknemlighed som pris for de utallige og forskellige velsignelser, som Han har skænket til mennesket på jordkloden.⁴ De synlige årsager til og ejere af disse velsignelser har blot en servicefunktion. Men vi vælger at belønne disse årsager og føler os forpligtede over for dem; Vi takker dem og viser endda en grad af respekt, som de ikke fortjener. I virkeligheden er Gud den sande ejer af velsignelserne, hvorfor Han er uendeligt mere værdig til taknemlighed end de synlige årsager til velsignelserne. Taknemlighed over for Gud udtrykkes ved at tilskrive Ham velsignelserne, ved at anerkende velsignelsernes værdi og ved at erkende sit behov for velsignelserne.

Fasten i Ramadanen er nøglen til en ægte, oprigtig, omfattende og universel taknemlighed. Dette skyldes, at mange mennesker ikke oplever sult, hvorfor de ikke forstår velsignelsernes værdi i andre perioder. Et tørt stykke brød betyder intet for den, hvis mave er fuld, især ikke for den velhavende. Men de troendes smagssans vidner ved *iftar* om, at det virkelig er en meget værdifuld gave fra Gud. Enhver, fra kongen til den fattigste, opnår en åndelig taknemlighed under Ramadan-månedens ved at forstå velsignelsernes værdi.

Desuden kan man tænke således, da det er forbudt at spise i dagtimerne: *"Disse velsignelser tilhører ikke mig, da jeg ikke har frihed til at spise af dem. Det betyder, at disse velsignelser tilhører en anden og bliver givet af Ham. Jeg venter derfor på Hans befaling."* På denne måde anerkender man velsignelserne og metaforisk lovpriser Gud. Ud fra dette bliver fasten på mange måder nøglen, der fører til lovprisning af Gud, hvilket er menneskets virkelige opgave.

⁴ *"Har I ikke set at Gud har sat alt i himlene og på jorden i jeres tjeneste og overøst jer med Sine velsignelser, både synlige og skjulte?"* (Surah Luqman, 31:20)

TREDJE PUNKT

En af de mange visdomme ved fasten, der vedrører **det kollektive liv**, er følgende:

Mennesker er skabt forskellige i deres evne til at forsørge sig selv. På grund af denne forskellighed opfordrer Gud de velhavende til at hjælpe de fattige.⁵ Gennem sulten under fasten får de velhavende en forståelse for de fattiges smertefulde situation. Uden fasten ville der være mange velhavende og egoistiske mennesker, der ikke ville forstå de fattiges behov for medfølelse eller hvor smertefuld sult og fattigdom kan være. Derfor er medfølelse over for vores medmennesker fundamentet for den sande tilbedelse.

Uanset hvem vi er, kan vi altid finde nogen, der er fattigere end os selv – og det er vores pligt at vise dem medfølelse. Hvis vi ikke var forpligtet til at sulte, ville vi ikke kunne udføre denne opgave med den fornødne medfølelse, herunder at hjælpe andre. Og selv hvis vi hjalp, ville vores indsats ikke være optimal, da vi ikke ville have den nødvendige følelsesmæssige forståelse af situationen.

FJERDE PUNKT

En af de mange visdomme i fasten under den hellige måned Ramadan handler om disciplinering af vores indre (*nafs*):

Menneskets indre (*nafs*) ønsker at være fri og uafhængig, og det betragter sig selv således. Det stræber endda efter et indbildt herredømme og uafhængighed. På samme måde bryder menneskets indre sig heller ikke om tanken om at blive disciplineret og udfordret gennem Guds mange velsignelser. Særligt når det har opnået rigdom og magt og samtidig er uopmærksom, spiser det velsignelserne uden omtanke som et dyr.

Ramadan-månedens spiller en rolle i at få ethvert menneskes indre, uanset om man er rig eller fattig, til at forstå, at det ikke selv er en ejer, men en ejendom. Det forstår også, at det ikke er uafhængigt, men afhængigt af Gud. Uden Guds befaling kan det ikke engang udføre de mest basale handlinger, som at strække hånden ud efter et glas vand. Derved knuses menneskets indbildte herredømme, og man påtager sig tilbedelsen og lovpriser Gud, hvilket udgør menneskets virkelige opgave.

⁵ Surah al-Baqarah, 2:43. Surah at-Tawbah, 9:60. Surah Muhammad, 47:38.

FEMTE PUNKT

En af de mange visdomme ved fasten i den hellige måned Ramadan handler om udviklingen af **menneskets moralske karakter og dets frasigelse af uønskede handlinger:**

Mennesket glemmer sig selv ved at være uopmærksom og uforsigtig. Menneskets ego (*nafs*) kan og vil ikke erkende sine talrige fejl, mangler og uendelige svagheder og behov på grund af sin natur. På samme måde tænker menneskets ego (*nafs*) ikke på, at det udelukkende består af kød og knogler, der langsomt opløses – og hvor skrøbelig, dødelig, letfordærvelig og tilbøjelig til ulykker det er. Det er næsten som om, at menneskets ego (*nafs*) forestiller sig, at dets krop er lavet af stål og er uovervindelig; Det drømmer om at leve evigt og kaster sig ud i verden med voldsom grådighed, interesse og kærlighed og klamrer sig til alt, der kan give det fortjeneste og fornøjelse. I denne trang glemmer mennesket sin Skaber, der med fuldkommen medlidenhed disciplinerer det (og afprøver det gennem Sine velsignelser). På samme måde tænker menneskets ego (*nafs*) ikke på konsekvenserne af livet og det hinsidige og dvæler derfor i dårlig moral.

Fasten i Ramadanen medfører, at selv de mest uopmærksomme og stædige mennesker erkender og sanser deres magtesløshed, svaghed og behov. Gennem sult tænker man på sin mave og dens behov. Når man mindes om kroppens skrøbelighed, indser man, hvor meget medfølelse og barmhjertighed, man har brug for. Derved forlader menneskets ego (*nafs*) disse dårlige vaner og ønsker i stedet at søge tilflugt hos Gud med bevidstheden om sine svagheder og behov og forbereder sig på at banke på Den Mest Nådiges (*al Rahman*) dør gennem åndelig tilbedelse, hvis uopmærksomhed ikke har svækket hjertet på det.

SJETTE PUNKT

I løbet af Ramadanen er der mange visdomme at reflektere over, især når det kommer til **åbenbaringen af Koranen:**

Da Koranen blev åbenbaret første gang under Ramadan-måned, mindes vi den særlige tid, hvor Guds ord blev åbenbaret til os. I denne periode kan de troende opnå en velsignet tilstand ved at:

- Frigøre deres indre fra verdslige trang og unødvendige beskæftigelser i Ramadan-måned for bedre at kunne modtage Guds vejledning.
- Efterligne englens ved at afstå fra at spise og drikke.

- Recitere eller lytte til Koranen, som om den netop bliver åbenbaret over for dem her og nu, og derved lytte til Guds vejledning som om, man var til stede, da den blev åbenbaret.
- Lytte til Guds vejledning som om, man hører den direkte fra den ærede profet Muhammad (fred og velsignelser være med ham), eller hører den fra ærkeenglen Gabriel (der åbenbarer den for Profeten Muhammad), eller endda hører den fra Gud (som åbenbarer den for Profeten Muhammad gennem ærkeenglen Gabriel).

Visdommen ved Koranens åbenbaring kommer blandt andet til udtryk ved at lade andre lytte til Koranen, mens de troende forklarer dens budskab.

Ja, i Ramadanen bliver den muslimske verden forvandlet til en moské. En moské, hvor Koranen reciteres af millioner af hafidh⁶ i hver sit hjørne, hvilket betyder, at alle på jorden lytter til Guds vejledning. De præsenterer verset, ”*Ramadan-måneden, hvori Koranen blev nedsendt*”⁷ på en oplysende måde hver Ramadan, hvilket beviser, at det er Koranens måned. I denne store forsamling lytter nogle med fromhed til de mange hafidh, der reciterer, mens andre selv reciterer den ærede Koran. Det er derfor vigtigt ikke at svigte denne opgave og lade sig rive med af verdslige lyster i den hellige moské ved at spise og drikke, hvilket vil skabe forargelse blandt forsamlingen. Det er også vigtigt ikke at nedgøre eller foragte de muslimer, der faster under Ramadanen, da dette kan vække had i den muslimske verden.

SYVENDE PUNKT

Følgende er en af de mange visdomme ved fasten under Ramadanen, der vedrører **menneskets handlinger**, idet ethvert individ er sendt til verden for at så frø, som vil høstes i det hinsidige, og for at deltage i en handel for at opnå fortjeneste i det hinsidige.⁸

Under Ramadanen bliver belønningerne for gode handlinger ganget med tusind. Det er blevet bekræftet i hadith, at hvert bogstav i Koranen indeholder ti belønninger og resulterer i ti af Paradisets frugter.⁹ Men under Ramadanen medfører hvert bogstav tusind belønninger i stedet for ti. Hvert

⁶ *Hafidh* er et udtryk, der anvendes for en person, der har memoreret hele Koranen.

⁷ Surah al-Baqarah, 2:185

⁸ Surah at-Tawbah, 9:111. Surah Fatir, 35:29. Surah ash-Shuraa, 42:20. Al-Hakim, Al-Mustadrak, 4:348

⁹ *Tirmidhi*, Fazal ul Qur'an, 16. *Tabarani*, Al-Mu'jam al-Kabir, 9:130.

bogstav i vers som Ayat al-Kursi resulterer i flere tusinde belønninger, og endnu flere på fredage under Ramadanen.¹⁰ Særligt under Laylatul Qadr medfører hvert bogstav 30.000 belønninger.¹¹

Ja, Koranen, hvor hvert bogstav medfører 30.000 endeløse frugter, forvandler sig metaforisk til et af Paradisets belysende træer under Ramadanen og resulterer i millioner af endeløse frugter for de troende. Det er afgørende at reflektere over den hellige, uendelige og effektive handel, som dette repræsenterer, og forstå det uendeligt store tab for dem, der undervurderer værdien af disse bogstaver.

Ramadanen er således en basar eller udstilling, hvor man kan opnå en gavnlig handel for det hinsidige. Det er en lejlighed til at opnå fortjeneste for det hinsidige og en tid, hvor menneskets handlinger spirer og bærer frugt. Ramadanen er også en mulighed for at deltage i et belysende og fredeligt selskab, hvor menneskets tilbedelse opnår guddommelig accept.

På baggrund af dette er det nødvendigt for menneskets indre at afstå fra at spise og drikke uopmærksomt som dyr og give afkald på dets uhensigtsmæssige, unyttige og utilpassende lyster under fasten. Dette symboliserer overgangen fra at leve som dyr til at leve som engle, og ved at fokusere på handel for det hinsidige og midlertidigt afstå fra verdslige behov opnår man en særlig status, der afspejler Guds uafhængighed.

Ramadanen bidrager ligeledes til et langvarigt og uendeligt liv i modsætning til denne korte og dødelige verden. Det er kun i Ramadanen, man har mulighed for at opnå resultater svarende til 80 års indsats, da Laylatul Qadr er mere belønningsværdigt end tusind måneder efter Koranens åbenlyse og uforanderlige bestemmelse herom.

På samme måde som en konge årligt markerer en festlig mærkedag for at fejre årsdagen for en begivenhed og viser særlig interesse, giver gaver og viser sine evner til de trofaste borgere, har Den Begyndelsesløse og Endeløse Konge (*al Sultan ul Azali wa Abadi*) over de 18.000 verdener nedsendt Koranen i Ramadanen, hvilket vedrører alle de 18.000 verdener. Det er derfor indlysende visdom, at Ramadanen er et guddommeligt selskab og en åndelig forsamling.

¹⁰ *Tabarani*, Al-Mu'jam al-Awsat 3:255-256. *Daylami*, al-Musnad, 3:130-131.

¹¹ ”*Laylatul Qadr er mere belønningsværdigt end tusind måneder*” (Surah al-Qadr, 97:3)

Fasten i Ramadan er en nødvendighed for at frigøre sig fra uhensigtsmæssige beskæftigelser. Fasten opnår sin fuldkommenhed, når alle organer og følelser (inklusive øjet, øret, hjertet, drømmene og tanker) faster sammen med mavesækken ved at afholde sig fra forbudte, uhensigtsmæssige og unyttige beskæftigelser og dermed fokusere på individuel tilbedelse. For eksempel bidrager man til, at tungen faster ved at afstå fra løgn, bagtalelse og upassende udtryk og i stedet fokusere på Koranen, ihukommelse af Gud (*dhikr*), bøn til Profeten Muhammad (*salawat*) og anger (*istighfar*).¹²

På samme måde bidrager man til, at øjnene og ørerne faster ved at undgå at se på det, der er forbudt, og ved at afholde ørerne fra at lytte til dårlige ting. I stedet bør man anvende øjnene til fornuftige observationer og ørerne til at lytte til Koranen og sande ord. På samme måde bør man styrke de andre organer og følelser til at praktisere en form for faste. Da mavesækken er kroppens største "fabrik", vil de andre "små butikker" let følge efter, hvis fasten brydes.

OTTENDE PUNKT

Her er en af de mange visdomme ved fasten under Ramadanen, som vedrører **det individuelle menneskeliv**:

Fasten er en kombination af både fysisk og åndelig kur, der er lige så vigtig som enhver medicin for mennesket... På samme måde fungerer fasten som en medicinsk behandling, idet menneskets indre ofte ignorerer vigtigheden af, hvad det indtager, hvilket kan skade den fysiske sundhed. På samme måde forgiftes det åndelige liv, når menneskets indre ubesindigt følger sine lyster uden at skelne mellem det tilladte og det forbudte. Dette gør det til en byrde for menneskets indre at lytte til sit hjerte og sin sjæl, hvilket kan føre til en problematisk situation, hvor det mister sin kontrol. Mennesket risikerer således at blive afhængig af sit indres lyster.

Gennem fasten under Ramadanen gennemgår menneskets indre en form for kur og disciplin, der baner vejen for at kunne lære at lytte og adlyde.¹³ Ramadanen afviser således de sygdomme, der kan

¹² Bukhari, sawm 2, 8, 9. *Muslim*, siyam 160, 163.

¹³ Denne disciplin kaldes "*riyazet*" og er en form for selv-disciplin, hvor man kontrollerer sit indre. Dette opnås ved at afholde sig fra overdreven mad og drikke. Når man praktiserer "*riyazet*", frigøres sindet fra materielle træk og bliver i stedet åbent for fordybelse i viden og tilbedelse. Det handler om at finde balance og kontrol over ens naturlige trang for at kunne fokusere på åndelighed og åndelige aspekter af ens liv.

opstå ved at overfylde den magtesløse og svage mavesæk med mad, uden at denne har haft tid til at fordøje det forrige måltid. Ved at afholde sig fra noget, der normalt er tilladt, får man muligheden for at udvikle kompetencer til at lytte til sit intellekt og religionens befalinger. Dette gør det muligt at afholde sig fra det forbudte og dermed bevare det åndelige liv.

Desuden oplever de fleste mennesker ofte sult og har derfor behov for at træne tålmodighed og udholdenhed gennem faste og disciplinering. Fasten under Ramadanen fungerer således som træning i tålmodighed og udholdenhed i 15 timer uden mad. Dette betyder, at fasten også fungerer som en medicin mod menneskets utålmodighed og intolerance.

Derudover har mavesækken, som er kroppens "fabrik", mange tjenere, relaterede organer og følelser. Hvis menneskets indre ikke afholder sig fra sine lyster i en midlertidig periode, vil dette medføre, at fabrikkens tjenere, organer og følelser glemmer deres individuelle tilbedelser, hvorefter menneskets indre vil tage kontrol over dem. Det vil også forstyrre menneskets andre organer og følelser og svække deres opmærksomhed, hvilket igen vil føre til, at disse organer glemmer deres højere formål for en tid. Derfor udviklede mange tidligere helgener (*awliya*) vaner med at spise og drikke lidt for at opnå en højere åndelig rang.

Gennem fasten under Ramadanen forstår fabrikkens tjenere imidlertid, at de ikke kun er skabt for fabrikken. Ligeledes vil menneskets andre organer og følelser under Ramadanen nyde de åndelige fornøjelser og vende sig mod dem frem for fabrikkens kedelige fornøjelser. Derfor opnår de troende under Ramadanen lys, velsignelser og åndelig glæde afhængigt af den enkeltes åndelige rang.

I anledning af fasten i denne velsignede måned opnår og velsignes hjertet, sjælen, intellektet og følelserne med en særlig høj rang, og selvom mavesækken måtte klage, vil disse stråle af glæde.

NIENDE PUNKT

Her er en af de mange visdomme, der knytter sig til fasten i Ramadan-månedens og handler om at svække **menneskes indbildte herredømme** og vise dets svaghed, som har behov for tilbedelse:

Menneskets ego (*nafs*) ønskede at kende sin Herre og stræbte efter et herredømme. Uanset hvor meget menneskets ego (*nafs*) blev straffet, vedblev dette ønske. Dog mindskes dette ønske ved sult. Fasten

under Ramadanen udgør derfor et direkte angreb på egoets utilpassede side og nedbryder den. Fasten gør det opmærksom på dets svaghed, skrøbelighed og behov samt minder det om nødvendigheden af tilbedelse.

I hadith-beretningerne fremgår det, at Gud spurgte menneskets ego (*nafs*): ”Hvem er Jeg, og hvem er du?” Menneskets ego (*nafs*) svarede: ”Jeg er mig selv, og Du er dig selv.” Gud straffede derefter det med Helvede og gentog spørgsmålet. Menneskets ego (*nafs*) svarede stadigvæk: ”Jeg er mig selv, og Du er dig selv.” På trods af straffen fastholdt det sin egoisme. Herefter straffede Gud menneskets ego (*nafs*) med sult og gentog spørgsmålet: ”Hvem er Jeg, og hvem er du?” og menneskets ego (*nafs*) svarede: ”Du er min Barmhjertige Herre, og jeg er din svage tilbeder.”¹⁴

O Gud! Send velsignelser til vores mester Muhammad (fred og velsignelser være med ham). Velsignelser, som Du er tilfreds med, og som værdigt priser ham med nåde, i antallet svarende til recitationen af alle Koranens bogstaver i Ramadan-måned. Og send velsignelser til hans familie og ledsagere og skænk dem fred.

¹⁴ *Esrefoglu Rumi*, Muzekki'n-Nufus, s. 275-276.